

Kız ve Midilli

Çınar BİBER

Kız ve Midilli

Çınar BİBER

Yeşil bir vadinin kenarında, kırmızı ahırlı ve yumuşak çimenli bir tarlası olan küçük bir çiftlik vardı. Lila orada ailesiyle ve elma kokan hasır bir sepetle yaşıyordu. Yedi yaşındaydı, iki koyu örgüsü ve dişlerinin arası açık bir gülümsemesi vardı. Her sabah hardal sarısı yağmurluğunu ve kırmızı lastik çizmelerini giyip keşfe çıkardı.

Sisli bir sabah Lila, uzaktaki tarlada yeni bir hayvan buldu. Kestane kahverengi, krem rengi yeleli ve yüzünde kar beyazı bir lekesi olan genç bir midilliydi. Basit mavi bir yular takıyordu ve çitin yanında kıpırdamadan duruyordu. Lila bir adım yaklaşınca midilli dağınık kaküllerini savurdu ve tırıs la uzaklaştı.

Çiftçi Tom ona midillinin hikâyesini anlattı. Kimsenin yumuşak konuşmadığı kalabalık bir yerden gelmişti, bu yüzden şimdi utangaçtı ve herkesten korkuyordu. "Sadece zamana ihtiyacı var," dedi çiftçi sevgiyle. Lila tarlanın ötesindeki titreyen küçük midilliye baktı. Onu acele ettirmemeye karar verdi, hem de hiç.

Ertesi gün Lila sepetini üç parlak kırmızı elmayla doldurdu. Çite doğru yürüdü ama uzakta durdu. "Merhaba, küçük midilli," dedi yumuşak ve yavaş bir sesle. Bir elmayı çimenlere koydu ve sessizce oturdu. Midilli ona koyu, yumuşak gözlerle baktı, uzun kirpikleri kırptı. Gelmedi. Sorun değildi.

Lila ertesi sabah ve ondan sonraki sabah yine geldi. Her gün tatlı elmalar getirip aynı yerde oturdu ve sessiz bir melodi mırıldandı. Onu hiç kovalamadı ve hiç yüksek sesle çağırmadı. Midilli patikadaki çizmelerini duyunca başını kaldırmaya başladı. Yine de mesafesini korudu ve Lila sadece bekledi.

Yağmurlu bir öğleden sonra midilli ona doğru yavaşça bir adım attı. Sonra bir adım daha. Lila nefesini tuttu ve hiç kıpırdamadı. Boynunu uzattı ve sepetindeki elmayı kokladı, sonra dudaklarıyla nazikçe kaptı. "İşte buradasın," diye fısıldadı, dişlerinin arası açık gülümsemesiyle. Midillinin kulakları meraklı ve sakin bir şekilde öne doğru kıpırdadı.

Ertesi gün Lila, kılları t y kadar yumuřak bir fır a getirdi.  nce midillinin g rmesine izin verdi, fır ayı a ık avucunda tuttu. Midilli onu kokladı ve k   k bir toynağını yere vurdu. Lila yavaş a onun kestane rengi omzunu fır aladı. T yleri sıcak ve yumuřacıktı. Midilli uzun, mutlu bir i   ekti ve koyu g zlerini kapattı.

Kısa süre sonra nazik bir rutinleri oldu. Her sabah Lila aynı saatte geldi, aynı tatlı sözleri söyledi ve elmaları aynı yere koydu. Rutinler midillinin kendini güvende hissetmesine yardımcı oldu, gününün etrafına sarılmış yumuşak bir battaniye gibi. Sırada ne olduğunu biliyordu ve bilmek onu cesur yapıyordu. Her gün biraz daha yakında durdu.

Lila her sabah onu fırçalamaya başladı, hep aynı nazık şekilde. Boynunu, sırtını ve dağınık krem rengi kaküllerini fırçaladı. Midilli onun sesini ve sessiz mırıldanmasını öğrendi. Ellerinin yumuşak olduğunu ve hiç acele etmediğini öğrendi. Lila geldiğinde ona doğru yürümeye başladı, küçük toynakları çimenlerde yumuşakça.

Sonra rüzgârlı bir gün geldi, kırmızı bir kova avluda takırdayarak yuvarlandı. Midilli sıçradı ve ürkerek kaçtı, gözleri kocaman açılmıştı. Lila onu kovalamadı. Kıpırdamadan durdu ve sessiz melodilerini mırıldandı. Bir taş kadar sabırla bekledi. Bir süre sonra midillinin kulakları dikildi ve kendi kendine ona doğru yürüdü.

O günden sonra midilli yeşil tarlada Lila'nın peşinden geldi. Bir gölge gibi arkasından yürüdü, krem rengi kuyruğu sallanıyordu. Lila durunca o da durdu. Lila çite oturunca çenesini omzunun yanına dayadı. Elmaları ve sesinin yumuşak tınısını arayarak elini burnuyla dürtükledi.

Lila'nın sabrı sessiz işini yapmıştı. Güven yavaşça büyümüşü, ilkbaharda bir tohum gibi, her gün biraz daha nazıkçe. Bir sabah midilli kendi başına kapıya kadar geldi ve sıcak burnunu avucuna bastırdı. Lila yüksek sesle güldü. "Artık arkadaşısın," dedi, "benim en iyi arkadaşım."

Artık kız ve midilli en iyi arkadaştır. Uzun öğleden sonralarını tarlada geçirirler, Lila hardal sarısı paltosuyla ve midilli hemen yanı başında. Lila ona sırlarını anlatır, o da koyu, yumuşak gözleriyle dinler. Kırmızı çizmeleri patıkada yürür ve küçük toynakları onu izler, hep birlikte, hiç acele etmeden.

Başka çocuklar ziyarete geldiğinde midilli önce Lila'nın arkasına saklanır. O da onlara nazik yollarını gösterir. "Yumuşak konuşun," der onlara. "Kıpırdamadan oturun ve bekleyin. Bırakın o size gelsin." Elmalar getirip çimenlere sessizce otururlar. Yavaş yavaş, tek tek, midilli onların seslerini de öğrenir, çünkü Lila onlara sabrı öğretmiştir.

Lila o yeşil tarlada önemli bir şey öğrendi. Güven sabır ister, tıpkı bir bahçenin yağmura ihtiyaç duyması gibi. Utangaç bir kalbi acele ettiremezsiniz, ama ona her gün tatlı sözler, yumuşak fırçalar ve tatlı elmalar getirebilirsiniz. Sessizce bekleyebilir ve onun size gelmesine izin verebilirsiniz. Ve geldiğinde, bu ne sıcak ve harika bir şeydir.

Yani eęer bir gn utanga bir midille ya da herhangi bir trden utanga bir arkadařla karřılařırsanız, rgl ve kırmızı izmeli kızı hatırlayın. Elma sepetini ve sessiz sesini hatırlayın. Nazik olun, sabırlı olun ve gvenin kendi yavař hızıyla bymesine izin verin. Kız ve midilli iřte byle en iyi arkadař oldular.